

Nr 11

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag i anledning av Sveriges anslutning till de internationella fördragen angående godsbefordran å järnväg samt angående befordran å järnväg av resande och resgods.

Genom en den 30 december 1954 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 42, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

L a g

i anledning av Sveriges anslutning till de internationella fördragen angående godsbefordran å järnväg samt angående befordran å järnväg av resande och resgods.

Sedan Sverige tillträtt de i Bern den 25 oktober 1952 avslutade internationella fördragen angående godsbefordran å järnväg samt angående befordran å järnväg av resande och resgods, förordnas härigenom som följer.

1 §.

I denna lag äro under benämningen de internationella fördragen sammanfattade de den 25 oktober 1952 i Bern avslutade internationella fördragen angående godsbefordran å järnväg samt angående befordran å järnväg av resande och resgods, så ock ändringar eller tillägg som kunna komma att ske i nämnda fördrag.

Med järnväg förstås i denna lag sådant transportföretag inom eller utom riket, å vilket de internationella fördragen hava avseende.

2 §.

Äger innehavare av utländsk järnväg hos innehavare av svensk järnvägsfordran, som grundar sig på bestämmelse i de internationella fördragen, eller finnes här i riket rullande materiel, som hör till utländsk järnväg, må sådan fordran eller materiel ej utmätas eller beläggas med kvarstad, med mindre åtgärden sökes på grund av dom eller beslut som meddelats av domstol i den stat, till vilken den utländska järnvägen hör.

Vad i första stycket stadgas om rullande materiel gäller även samtliga järnvägens tillhöriga, för befordran avsedda föremål, såsom behållare, lasttillbehör och presenningar.

3 §.

Har innehavare av järnväg på grund av bestämmelse i de internationella fördragen utgivit skadestånd, och vill han söka sitt åter hos innehavare av andra järnvägar, må han, där någon av sistnämnda järnvägar är belägen här i riket, instämma samtliga svarande till den domstol, under vilken den svenska järnvägens innehavare lyder.

Ej må i annat fall än nu är sagt tvist om anspråk, som grundas på nämnda fördrags bestämmelser, anhängiggöras här i riket mot innehavare av utländsk järnväg.

4 §.

Utländsk domstols dom, varigenom på grund av bestämmelse i de internationella fördragen någon ålagts betalningsskyldighet eller annan förpliktelse, vare här i riket gällande, under förutsättning att domen meddelats av en enligt fördragen behörig domstol samt att domen vunnit laga kraft enligt lagen å den ort där den meddelats och må verkställas enligt sagda lag.

5 §.

Dom som enligt 4 § äger giltighet här i riket skall, på ansökan av part, här verkställas.

6 §.

Ansökan om verkställighet göres hos Svea hovrätt.

Vid sådan ansökan skall fogas

1. domen i huvudskrift eller av vederbörande myndighet styrkt avskrift;
2. bevis att domen vunnit laga kraft;
3. bevis att domen må verkställas enligt lagen å den ort där den meddelats.

Nu nämnda handlingar skola vara försedda med bevis angående utfärdarens behörighet. Sådant bevis skall vara utställt av svensk beskickning eller konsul eller av chefen för justitieförvaltningen i den främmande staten.

Är någon av de i ärendet åberopade handlingarna avfattad å annat främmande språk än det danska eller norska, skall handlingen åtföljas av översättning till svenska språket, vilkens riktighet skall vara styrkt av diplomatisk eller konsulär tjänsteman eller ock av svensk notarius publicus.

7 §.

Ansökan om verkställighet må ej bifallas utan att motparten haft tillfälle att därå svara.

8 §.

Varder ansökningen bifallen, skall domen verkställas likasom svensk domstols laga kraft ägande dom, där ej, efter klagan över hovrättens beslut, Konungen annorledes förordnar. Vad domen må innehålla om tvångsmedel skall ej vinna tillämpning.

Denna lag träder i kraft den dag Konungen förordnar.

Genom lagen upphäves lagen den 22 december 1927 (nr 480) i anledning av Sveriges anslutning till de internationella konventionerna angående godsbefordring å järnväg samt angående befordring å järnväg av resande och resgods.

För att möjliggöra Sveriges anslutning till de den 23 oktober 1924 i Bern avslutade internationella överenskommelserna angående godsbefordring å järnväg samt angående befordring av resande och resgods å järnväg avlät Kungl. Maj:t den 6 februari 1925 till riksdagen proposition (nr 33) med förslag till lag i anledning av Sveriges anslutning till de internationella konventionerna angående godsbefordring å järnväg samt angående befordring å järnväg av resande och resgods. Sedan riksdagen i skrivelse den 1 april 1925 (nr 104) tillkännagivit, att nämnda proposition blivit av riksdagen bifallen, utfärdades lag i ämnet den 22 december 1927 (nr 480), varvid samtidigt utfärdades en kungörelse (nr 481) om att denna lag skulle träda i kraft den 1 oktober 1928, från och med vilken dag de internationella fördragen blev tillämpliga med avseende å Sverige. Jämlikt 1 § nämnda lag är under benämningarna den internationella konventionen angående godsbefordring å järnväg samt den internationella konventionen angående befordring å järnväg av resande och resgods sammanfattade samtliga förut angivna, den 23 oktober 1924 träffade internationella överenskommelser, så ock ändringar eller tillägg som kan komma att ske i nämnda överenskommelser.

Sedan en internationell konferens med uppgift att revidera 1924 års överenskommelser sammankallats i Rom år 1933, utarbetades vid konferensen två nya fördrag, vilka den 28 mars 1934 undertecknades av Sverige. Då de nya fördragen icke innehöll några avvikelser från bestämmelserna i 1927 års lag, ansågs någon ändring av lagen icke påkallad, innan Sverige ratificerade fördragen. Dessa blev med avseende å vårt land tillämpliga från och med den 1 oktober 1938.

År 1952 hölls i Bern en konferens med uppgift att revidera 1933 års fördrag. Vid denna konferens utarbetades två nya fördrag, det ena angående godsbefordran å järnväg och det andra angående befordran å järnväg av resande och resgods, vilka fördrag öppnades för undertecknande från och med den 25 oktober 1952. De nya fördragen, vilka skall ratificeras, undertecknades för Sveriges del den 20 november sistnämnda år.

En översättning av 1952 års fördrag har i transumt vidfogats propositionen såsom Bilaga A och B, vartill utskottet torde få hänvisa.

Vid remissen till lagrådet har *föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg*, anfört bl. a. följande:

De bestämmelser i 1924 års överenskommelser, som givit anledning till förenämnda lag den 22 december 1927, har — utom i ett enda avseende — till innehållet oförändrade upptagits i 1952 års fördrag. Enligt artikel 55 § 3

i 1924 års fördrag, vilken bestämmelse oförändrad intagits jämväl i 1933 års fördrag, kan en järnvägs rullande materiel och alla järnvägen tillhöriga och i denna materiel befintliga lösa föremål icke beläggas med kvarstad eller utmätas inom annan stat än den, till vilken den ägande järnvägen hör, såvida icke kvarstaden eller utmätningen kommer till stånd på grund av dom eller beslut av domstol i sistnämnda stat. De nya fördragen, likaledes artikel 55 § 3, medger under nyss angivna villkor undantag från kvarstad och utmätning för — förutom järnvägs rullande materiel — jämväl samtliga järnvägen tillhöriga, för befordran avsedda föremål, såsom behållare, lasttillbehör och presenningar. I anledning härav synes en ändring uti 1927 års lag vara ofrånkomlig, innan artikel 55 § 3 i 1952 års nya fördrag kan biträdas för Sveriges del. Samtidigt därmed torde lagen böra avfattas så, att den kommer att hänföra sig till sistnämnda fördrag. Slutligen torde de i lagen intagna bestämmelserna om verkställighet av utländsk dom böra bringas i närmare överensstämmelse med den lagstiftning, som i anslutning till de av Sverige år 1932 och 1936 med övriga nordiska stater och med Schweiz ingångna domsverkställighetskonventionerna tillkommit efter det 1927 års lag utfärdades.

Lagrådet har lämnat förslaget utan erinran.

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får alltså hemställa,
att förevarande proposition, nr 42, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 10 februari 1955

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Branting, Lindblom, Per Olofsson, fru Sjöström-Bengtsson, herr Björnberg, fru Gärde Widemar och herr Theodor Johansson;

från andra kammaren: herrar Rylander, Lindberg, Landgren, fröken Öberg, fru Johansson i Skövde, herrar Andersson i Björkäng, Larsson i Stockholm och fröken Karlsson.